

FOTO: PRIVAT

Forældre idømt fængsel: Nægter at navngive barn gennem kirken

Et københavnsk forældrepar er idømt fængsel, da de nægter at navngive deres datter gennem et kirkeligt system

'Unavngivet' står der i den treårige piges pas. Selv kalder forældrene hende for Ingrid, selvom hun officielt ikke har noget navn.

Derfor er forældrene Ronnie Hansen og Sabina Pultz nu idømt otte dages fængsel og en bøde på 2.000 kroner hver, efter parret var på anklagebænken i Københavns Byret. Det skriver Kristeligt Dagblad.

Forældreparret, der principielt er imod at folkekirken skal stå for civilregistrering, har anket sagen til landsretten.

FOTO: PIREBE

"Jeg har meget svært ved, at livets begyndelse på en eller anden måde skal indvæves i en religiøs kontekst. Det kan være fint for religiøse mennesker, men for mig er det at få et barn helt løsrevet fra noget religiøst. At blive far er det største, jeg har oplevet, men Gud var ikke med i en eneste af mine tanker i den forbindelse, så hvorfor skal jeg alligevel påtvinges noget religiøst?"

forklarer Ronnie Hansen overfor Kristeligt Dagblad.

Sabina Pultz tilføjer, at hun synes, det er rystende, at muslimske børn også skal

registreres gennem den kristne kirke. Begge har et klart ønske om at leve i et samfund, hvor religion ikke har plads i de offentlige systemer.

Fokus på religionsfrihed

Det er ikke første gang parret har lagt sig ud med navneloven. De undlod samme med deres otteårige datter Ellen. Her blev det til en bødestraf.

Forsvarerens argumenter i retten fokuserede på forældrenes religionsfrihed, men det vejede altså ikke tungere end navneloven.

I landsretten forventer parret også at få en dom – faktisk håber Ronnie Hansen lidt på det, for det mener han vil udstille, 'hvor fjollet det er'.

At folkekirken er ansvarlig for civilregistrering, kan vi kun give Ronnie Hansen ret i er fjollet. Humanistisk Samfund vil følge sagen tæt.

Ronnie Hansen har stillet et borgerforslag, som vi i Humanistisk Samfund støtter op om. Hvis du vil støtte op om forslaget, kan du finde det her: [Borgerforslag](#)

AF
**CHRISTOFFER
MUNCH PAULSEN,**
HOVEDBESTYRELSEN

Ny serie:**Mød humanisterne**

I en ny række portrætartikler træder Humanisten et skridt nærmere på medlemmerne og lader dem fortælle deres historie og grundlag for at være en del af Humanistisk Samfund.

Ingelise Nordenhof, 69, meldte sig ind i Humanistisk Samfund i de sidste dage af et på mange måder, anderledes 2020. Et år med mange afsavn, men også med plads til refleksion og opgør med gamle vaner og barnetro.

Ingelise Nordenhof har tre voksne børn og bor med sin mand i det økologiske bofælleskab Munksøgård uden for Roskilde.

FOTO: HUMANISTISK SAMFUND

"Jeg søgte et alternativ til kirkens ritualer"

Ingelise Nordenhof har meldt sig ud af Folkekirken to gange. Første gang da hun som ung studerende og feminist ikke kunne forene kirken med sit politiske ståsted.

"Dengang var jeg optændt af Marx og ideen om religion som opium for folket. Jeg var aktiv i kvindebevægelsen, boede i kollektiv og var i oprør mod det konforme. Så jeg meldte mig ud af Folkekirken, selv om det var lidt svært at sige til mine forældre," fortæller Ingelise Nordenhof.

Men så skete der noget, der rokkede ved Ingelises overbevisning.

"Da jeg var midt i 30'erne, døde min far. Det var ham, der især havde stået for det religiøse i vores familie. Han var bibelkredsleder og havde selv fundet troen i spejderbevægelsen. Hans budskab var især næstekærligheden, og i tiden efter hans død, fandt jeg bl.a. trøst ved at gå i kirken og synge sammen med min søster. Så jeg meldte mig ind igen," fortæller hun.

Årene gik, og Ingelise Nordenhof fik travlt med sin egen familie, dedikerede sig

til sit arbejde med sårbare børn og unge som socialrådgiver og familierapeut, mens kirken gled i baggrunden. Indtil Ingelise følte, at tiden var moden til at tage et nyt kig på sin tro.

"Jeg læste meget om religion og tro, og jeg stillede mig selv spørgsmålet; hvorfor er jeg medlem af Folkekirken? Prædikerne siger mig ikke så meget – så hvad var det? Jeg nåede frem til, at det var næstekærlighedsbudskabet, men det står jo i ligeså høj grad på nogle kulturelle ben. Og tro er jo ikke kun tro – det er jo også følelser, der knyttede mig til min barndom og familie."

Ingelise Nordenhof følte, at det især var ritualerne omkring dåb og død, en kirkelig og kulturel ramme omkring de store livsbegivenheder, der holdt hende fast. Men havde på den anden side oplevet sin egen datter og svigersøn selv arrangere en ikke-religiøs 'dåb' med et humanistisk og kærligt manifest til deres to børn, en nabosøn, der blev humanistisk konfirmeret og en ikke-religiøs begravelse af en nær ven, der blev taget smukt afsked med. Og så kom julen 2020.

"Det der endte med at slå hovedet på sømmet, var diskussionen om, hvorvidt kirken skulle holde åben eller ej i julen under Corona-epidemien. Der syntes jeg virkelig, at nogle meget højtråbende præster fik skældt ud i

medierne og var højlødt insisterende på, at uden kirken, var der ingen tro.

Jeg ved godt, at der var præster, der ikke var enige – men for mig var det vanvittigt, at vi havde politikere, der var så underlagt Folkekirken, at de ikke turde sige nej. Så der meldte jeg mig ud af Folkekirken. Igen."

Medlemskabet i Humanistisk Samfund fulgte hurtigt efter. Ingelise havde fulgt med i HS' arbejde med humanistiske begravelser, konfirmationer og dåb – og foreningens politiske arbejde var også en faktor.

"Det var jo det jeg søgte – et alternativ til kirkens prædiken om den 'rette' tro. Samtidigt går jeg jo ind for, at vi ikke skal have statsreligion og at alle religioner skal ligestilles – og det synes jeg, HS står meget godt for. Jeg håber, at jeg gennem mit medlemskab bliver inspireret til at læse og snakke mere om de filosofiske og værdibaserede spørgsmål, som jeg ikke altid synes, jeg har givet nok tid og plads til at tale om. Som et kuriosum er min mand, som heller ikke er medlem af folkekirken, begyndt at læse Biblen, for den har han aldrig læst, og det giver også anledning til nogle gode samtaler."

AF
**CHRISTINA
KJELDEN,**
JOURNALIST

nyt fra bestyrelsen

Humanistisk Samfund skal have ny strategi for arbejdet 2021-2025, og det har bestyrelsen brugt ret meget tid på. Fremtiden har været diskuteret på årsseminaret og i lokalforeningerne, og bestyrelsen har samlet op og haft mange gode diskussioner om fokus og prioriteringer. Fokusset på fællesskaber i strategien er vokset ud af samtaler på årsseminaret, i lokalforeninger og ceremonigrupper, hvor det har vist sig at være fællesnævneren for mange forslag og gode overvejelser.

HS har siden stiftelsen vedtaget et 5-årigt arbejdsprogram på sine landsmøder. Det er egentlig ikke noget, som står i vore vedtægter, at vi skal have, men det har været godt at have en fælles vedtaget retning for foreningens arbejde. Denne gang foreslår bestyrelsen, at vi ændrer rammen fra 'arbejdsprogram' til 'strategi'. I de ti år, der er gået siden det første arbejdsprogram, er Humanistisk Samfund blevet en organisatorisk meget anderledes forening. Vi har flere lokalafdelinger, ceremonigrupper og i det hele taget mange flere aktiviteter og engagerede frivillige. Derfor foreslår vi at give det organiske liv i foreningen lidt mere rum til at sprede vingerne med en strategi i stedet for et arbejdsprogram.

De, som kender det gamle arbejdsprogram vil kunne nikke genkendende til mange af de enkelte dele af strategien. Vi har ikke opfundet den dybe tallerken igen, men vi har omformuleret en del af punkterne og sat dem ind i nye sammenhænge. Værdier og formål i HS er stadig de samme, så selvfølgelig er indholdet i strategien også bygget på det samme grundlag.

Forening i vækst

Udover dette fylder økonomi fortsat meget i hovedbestyrelsen arbejde. Vi er en forening i vækst og det kræver, at vi hele tiden holder tungen lige i munden og holder øje med det hele. Vi har heldigvis dygtig økonomistyring, så det går rigtig godt.

Vi glæder os til det fremtidige arbejde og til dagen, hvor vi igen kan mødes fysisk.

AF
LONE REE MILKÆR,
FORPERSON

Skat – økonomien i folkekirken

Humanistisk Samfund har i den seneste tid holdt virtuelle møder, hvor postdoc Sidsel Kjems har fortalt om Folkekirken økonomi. Hendes viden er baseret på en ph.d., hun skrev for et stykke tid siden.

Hendes afhandling indeholder en guldgrube af viden, når man grundlæggende har den holdning, at staten ikke bør favorisere et bestemt livssyn.

Kirkeskat

Et helt centralt punkt i hendes afhandling er, at den statslige opkrævning af kirkeskat er en enorm favorisering af Folkekirken.

Man skal ikke tro, at der blot er tale om, at staten opkræver medlemskontingentet for en kirkelig forening.

De fleste af os har nok prøvet at være til generalforsamling i en forening. Her fastsætter man som regel kontingentet for det kommende år, ofte foreslår man, at kontingentet fortsætter uforandret.

Men ved en skat opkræver man en bestemt procentdel af den årlige indtægt. Så hvad sker der med kirkeskatten på omkring 1%, hvis man stiger i løn? Stiger man 40.000 kr. i løn, så stiger ens kontingent til Folkekirken med 400 kr.

Vi har haft en meget stor velstandsstigning i Danmark, så dette medfører, at Folkekirken økonomi er ottefoldet siden anden verdenskrig. Folkekirken er på størrelse med politiet. Det til trods for, at antallet af begravelser, konfirmationer og søndagsgudstjenester ikke er ottefoldet siden anden verdenskrig.

Her er svaret, hvis du har spekuleret over, hvordan Folkekirken har råd til spaghettigudstjenester og foredragsaftener med stjernerdyre kendisser. Folkekirken indtægter vokser støt og roligt med velstandsstigningen i samfundet. Og da behovet for kerneydelser som søndagsgudstjenester ikke vokser, så har man råd til at finde på andre opgaver.

FOTO: WIKIPEDIA, MAXISM

Myten om erstatning

Sidsel Kjems gennemhuller også en myte, man møder hos kirkefolk. Myten er, at staten skal betale et årligt tilskud til Folkekirken som erstatning for, at præstegårdssjorde blev nationaliseret omkring første verdenskrig.

Det er rigtigt, at præstegårdssjorde overgik til staten. Men der blev udbetalt erstatning. Problemet var, at erstatningen havde en form, så den hurtigt mistede værdi, da inflationen tog fart efter krigen. Det var skidt for alle med en formue, også Folkekirken. Men ikke noget argument for, at vi hundrede år senere skal betale statsstøtte til kirken.

Sidsel Kjems ph.d. kan varmt anbefales. Hvis man ikke vil gå ombord i en stor bog, så kan denne podcast anbefales: <https://soundcloud.com/kafe-mensch-dk/uld-og-guld-folkekirken-okonomi-for-og-nu-med-okonom-sidsel-kjems>.

AF
OLE WOLF
TALSPERSON

Konfirmation i coronakrise

FOTO: HUMANISTISK SAMFUND

Rundt om i landet er planlægningen af årets humanistiske konfirmerationer i fuld gang. Coronakrisen gør det dog svært at vide, præcis hvad vil ske

Året er lige begyndt, men landet rundt er der allerede fuld fart på planlægningen af konfirmerationerne. De fleste steder forventes det, at ceremonierne afholdes i maj. Fra februar til april inden selve ceremonien deltager de fleste kommende konfirmander i kursusforløb – enten som aftenundervisning eller i en weekend. Her er det enkelte konfirmationshold endnu ved at finde ud af, hvad der kan lade sig gøre – det er jo svært at spå om fremtiden.

”Forsamlingsforbuddet gør jo, at vi ikke kan møde fysisk, som vi plejer. Derfor har vi fået mulighed for – hvis det bliver nødvendigt – at afvikle dele af kurset digitalt. Her stiller sekretariatet nogle digitale værktøjer til rådighed,” fortæller Annette Bøgh, der er en af holdlederne i Midtjylland.

Undervisere og holdledere får mulighed for at deltage i workshops om online-undervisning, så de kan skabe det bedst mulige kursusforløb for konfirmanderne og de frivillige, hvis det ikke er muligt at mødes fysisk.

”I Midtjylland forudsætter vi stadig, at der er mulighed for at afholde ceremonierne i maj, men vi er også indstillet på at udskyde det, hvis det bliver nødvendigt. Det er der ikke taget endelig beslutning om endnu,” siger Annette Bøgh.

Hun tilføjer, at de i Midtjylland allerede har planlagt at holde den første kursusdag digitalt, men at de selvfølgelig håber, det kan lade sig gøre at mødes fysisk nogle af de andre kursusdage.

Fællesskabet er vigtigt

Holdlederne er meget opmærksomme på, at en vigtig del af konfirmerationerne er, at konfirmanderne får mulighed for at opbygge venskaber og fællesskaber på kryds og tværs – at de kan møde andre, der har valgt det samme.

”Vi vægter også diskussionerne mellem konfirmanderne højt, hvor de har mulighed for at drøfte eksempelvis etik, kritisk tænkning og menneskerettigheder. Det er selvfølgelig en udfordring, hvis de ikke kan mødes fysisk, så vi er ved at planlæg-

ge, hvordan vi gør det bedst muligt. Der skal helst være plads til sociale aktiviteter ud over undervisningen,” lyder det fra Annette Bøgh.

Forskelligt på tværs af landet

Sekretariatsmedarbejder Anna Emilie Groth gør opmærksom på, at konfirmationsholdene, da de er frivillige, selv kan bestemme, hvordan de vil gøre – selvfølgelig inden for givne corona-restriktioner.

”Fyn har valgt at udsætte det til efteråret, Aarhus har valgt at gøre det digitalt i det omfang, det behøves, og i København har vi valgt at gøre det digitalt. Og nogle har valgt at skubbe på kursusweekenderne i håb om at kunne mødes fysisk,” forklarer hun.

Konfirmander og forældre får besked fra deres specifikke konfirmationshold, om hvad planerne bliver.

[Du kan finde en opdateret liste over datoer her.](#)

Spørgsmål vedr. tilmelding og afmeldelse kan sendes til kontakt@hs.dk.

**AF
CHRISTOFFER
MUNCH PAULSEN,
HOVED-
BESTYRELSEN**

Landsmøde 2021: Et fysisk møde hænger i en tynd tråd

Den endelige beslutning om, hvordan Humanistisk Samfunds landsmøde skal afvikles i 2021, er ikke taget endnu. Mens håbet selvfølgelig er, at vi kan

mødes fysisk, er der stor sandsynlighed for, at der må findes en digital løsning – muligvis en kombination.

”Det er virkelig ærgerligt, hvis vi ikke kan mødes med hinanden. Vi havde håbet at kunne holde det fysisk, men det er tvivlsomt, om det kan lade sig gøre. Det hænger i en ret tynd tråd. Vi vil uanset forsøge at gøre det så vedkommende som muligt,” siger forperson Lone Ree Milkær.

I tilfælde af at mødet bliver digitalt,

bliver der kørt en forholdsvis stram struktur, så der sikres tid til de vigtige drøftelser. Der vil naturligt også blive prioriteret tid til socialisering, i det omfang det er muligt. Og så skal vi selvfølgelig høre forpersonens årsberetning, vedtage arbejdsprogram og foretage valg til bestyrelsen.

Informationer om landsmødet den 13. marts kommer snarest muligt.

AF
**CHRISTOFFER
MUNCH PAULSEN,**
HOVEDBESTYRELSEN

Er smitterisikoen lavere med gud ved konfirmationen?

FOTO: HUMANISTISK SAMFUND

De fleste forældre med børn i konfirmationsalderen har nok spekuleret over, hvordan forårets konfirmation kan afvikles. Hvordan vil corona-restriktionerne være? Hvor mange må man være samlet på den store dag? Bliver det nødvendigt at udsætte konfirmationen til efteråret?

Hvis det var i dag, konfirmationerne skulle afholdes, må man desværre konstatere, at man har de bedste muligheder, hvis man inviterer gud med.

Der er Covid-19-regler for religiøse begivenheder. De gælder for en kristen konfirmation. Her gælder forsamlingsforbuddet

ikke, men der er afstandskrav, man skal begrænse brugen af sang, og ceremonien må ikke vare over 30 minutter.

Men Humanistisk Samfund er jo ikke et trossamfund, og derfor skal vi overholde de generelle regler om forsamlingsforbud og de sektorpartnerskaber, som Kulturministeriet har indgået.

Ifølge de helt aktuelle regler må der derfor maksimalt være fem mennesker samlet. Det kan gå med virtuel undervisning. Men normalt slutter en humanistisk konfirmation med en stor ceremoni, med en kendt taler, indslag fra de unge selv, sang og musik. Det kan vi ikke i dag, det kan lige blive til ceremonilederen, barnet selv, far og mor og måske en enkelt bedsteforælder.

Der er forskellige regler, alt efter konfirmationen indeholder en gud eller ej. Det kan gå ud over nogle unge, som glæder sig til en flot ceremoni, og som ikke har gjort andet end ønsket en ceremoni, der passer til dem.

Problemet er, at man i Danmark ikke har ligestillet religioner og livssyn

uden overjordiske magter på samme måde, som man har gjort blandt andet i Norge, Skotland og Island. Vores søsterorganisationer i de lande har f.eks. lov til at foretage vielser på samme måde som trossamfund.

De aktuelle Corona-regler er endnu et sted, hvor man har lavet særregler for religioner. Jeg synes faktisk det er fint, at der er særregler for ceremonier ved livets store overgange, en konfirmation er en større begivenhed end mandagstræningen i fodboldklubben. Coronareglerne tager jo i forvejen hensyn til mange forskellige aktiviteter. Men det er urimeligt, at der skal være forskelle alt efter om man tror på gud eller ej.

Sandsynligvis ender årets humanistiske konfirmationer med at blive rigtig gode; reglerne kan nå at ændre sig mange gange inden maj. Og vi er selvfølgelig interesserede i, at de foregår efter Sundhedsstyrelsens anbefalinger. Men Sundhedsstyrelsen har næppe et sundhedsmæssigt argument for, at en konfirmation medfører lavere smittefare, hvis den indbefatter en gud.

AF
OLE WOLF
TALSPERSON

Åndløse ateister

Ikke sjældent bliver ikke-troende anklaget for at være blottet for ånd. Senest i bogen "Den Gudløse Verden", hvor Sandbeck påstår, at ateismen i dag er præget af en åndløs naturalisme: En antagelse af, at der er noget centralt, gudløse ikke har forstået, og derfor mangler en dimension.

Som ikke-troende kan jeg ikke genkende denne beskrivelse, og synes bestemt ikke, at jeg mangler dimensioner i livet.

Jeg bliver i den grad begejstret over verdens mange vidundere. Solopgange, naturen, kærlighed, smuk musik, hundehvalpe, koralrev, den uendelige stjernehimmel. Tænk, at der findes farverige roser, udformet i et smukt mønster, som lugter godt, og som vi mennesker er indrettet til at nyde synet og lugten af.

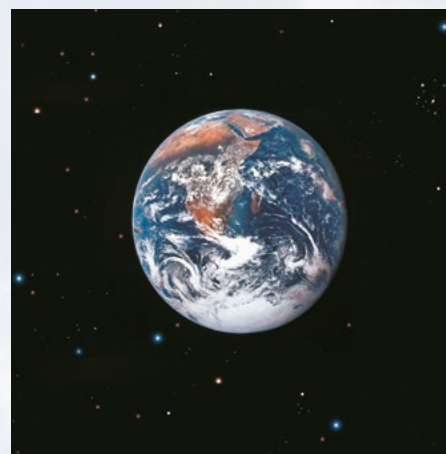
Når man ikke tror på en guddommelig kraft, kan eksistensen af alle disse vidundere virke endnu større, end hvis man henholder sig til en religiøs forklaring.

AF
KARIN LILTORP
CEREMONILEDER

ring: Vi lever vores unikke liv, her på vores enestående klode, som indtil videre er det eneste sted i det store univers, hvor vi har registreret intelligent liv. Og der er ikke "nogen", der har "opfundet" det. Det fordrer ydmyghed og fascination.

I videnskaben kan man selvfølgelig finde mange af svarene på det helt konkrete, f.eks. hvordan livet opstod, hvorfor træerne smider bladene hvert efterår, hvordan sygdomme udvikler sig og hvordan næbduks DNA ser ud. Videnskaben kan altså forklare os "hvordan". Men når det kommer til svaret på "hvorfor", bliver det sværere. Hvorfor er vi her på jorden? Hvorfor skal vi være udstyret med følelser og tanker, for alligevel bare til sidst at dø? Hvis vi udelukkende tyr til videnskaben, er svaret på meningen med det hele, at sådan har videnskabens love bestemt, det skal være. Molekyle x reagerer med molekyle y og deraf følger... Men den forklaring er ikke nødvendigvis fyldestgørende i menneskets jagt på livets mening, og giver heller ikke mig et praj om, hvad min rolle skal være. Og videnskaben kan stadig ikke forklare nogle af de essentielle ting, som f.eks. hvad der nøjagtig udgør vores bevidsthed. Vi vil gerne have svar på livets store spørgsmål, og der MÅ jo være en forklaring, synes at være den gængse opfattelse, for det er næsten umuligt at rumme, hvis det hele bare er tilfældigheder. Religionerne tilbyder forklaringerne og giver tryghed.

FOTOS: HUMANISTISK SAMFUND

Som ikke-troende accepterer man måske i højere grad, at meningen med livet ikke er givet, men at vi skal finde den selv. Livet er nu engang, som det er. Måske ud fra naturlove, tilfældigheder, eller ud fra et system, som vi ikke helt kan gennemskue. En ikke-religiøs tilgang til verden er således ikke bare en anden form for religion, men en erkendelse af, at alt ikke nødvendigvis kan forklares eller forstås af os mennesker, da vores intellektuelle kapacitet trods alt er begrænset. Vores søgen på svaret på "hvorfor" får vi nok aldrig, sådan i gængs forstand, men gennem litteratur, kunst, videnskab og egne erfaringer finder vi som regel en rigtig god mening for os selv – og det kan skam føles ganske åndfuldt!